

A Győri Ítéltábla dr.Kocsis József ügyvéd által képviselt felperesnek dr.Szabó Zsanett ügyvéd által képviselt alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt a Veszprémi Törvényszék 2014.évi május hó 21.napján 7.P.21.558/2012/24/I.szám alatt hozott ítélet ellen az alperes részéről 27. és 30.sorszám, a felperes részéről 28.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiak szerint részben megváltoztatja.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a **"Település"1hrsz.-ú "Település"1 ...** szám alatti ingatlan 54/100 tulajdoni hányada a felperes, 46/100 tulajdoni hányada az alperes tulajdonát képezi.

Az ingatlan legkisebb árverési vételárát 16.052.000 (tizenhatmillió-ötvenkettőezer) forintban állapítja meg, melyből sikeres árverés esetén a felperest 8.668.100 (nyolcmillió-hatszázhatvannyolcezer-egyszáz) forint, az alperest 7.383.900 (hétmillió-háromszáznyolcvanháromezer-kilencszáz) forint ellenérték illeti meg.

Amennyiben az árverés során a legkisebb árverési vételárnál magasabb árat sikerül elérni, úgy a többletet a felperes részére 54/100, míg az alperes részére 46/100 arányban kell felosztani.

A tulajdonosokat az elővásárlási jog harmadik személlyel szemben az árverési értékesítés során is megilleti.

Az árverési értékesítés sikere esetén az alperes az árverési vételárból részére járó összeg kézhezvételét követő 30 napon belül köteles az ingatlanból kiköltözni és azt az árverési vevő birtokába bocsátani.

Az ítéltábla ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 nap alatt a felperes részére megfizetni 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 83.000 (nyolcvanháromezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ezt meghaladóan mindegyik peres fél viseli saját felmerült perköltségét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy a "**Település**"1hrsz.-ú "**Település**"1 ... szám alatti ingatlan 11/20 tulajdoni hányada a felperest, 9/20 tulajdoni hányada az alperes tulajdonát képezi. Megkereste az ingatlanügyi hatóságot, hogy a felperes és az alperes fenti tulajdonjogát házastársi különvagyon és házastársi közös vagyon jogcímén vezesse át.

A felek házastársi közös vagyonát megosztotta akként, hogy elrendelte a "**Település**"1hrsz.-ú ingatlanon fennálló közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetését.

Az ingatlan legkisebb vételárát 16.052.000 forintban állapította meg, melyből a felperest 2.214.242 forint, míg az alperest 275.772 forint illeti meg, a fennmaradó összeg a feleket tulajdoni hányadaik (11/20 - 9/20) arányban illeti meg.

Kötelezte az alperest, hogy az árverés sikerétől függően költözzön ki az ingatlanból és adja azt az árverési vevő birtokába.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adja a felperes birtokába a vagyonmérleg II, 10., 11., 12., 14., 15., IV. 1-6.tételszámaival megjelölt ingóságokat. A II.1-9., 13., 16., 18., 20.tételszámú ingóságokat az alperes tulajdonába adta.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek értékkiegyenlítés címén 1.463.632 forintot.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 85.450 forint szakértői díjat és 286.385 forint illetéket külön felhívásra az államnak, míg megállapította, hogy a fennmaradó szakértői díjat és az illetéket az állam viseli.

Megállapította, hogy a felek viselik a saját perköltségüket.

Ítéletének tényállása szerint a felek 1974.december 28.napján kötöttek házasságot, majd ezt követően megvásárolták a "**Település**"1 ...szám alatti földrészletet, amelyen 1985.évben

házi lakást építettek. Az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés szerint az ingatlan $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban képezi a felek közös tulajdonát.

A felépítmény a felek családtagjainak közreműködésével épült. A felperes édesapja és kőműves szakképzettségű testvére végezte a belső válaszfalazást, az egyéb kőműves a burkoló munkákat: belső pucolást, aljzatolást, csempézést, járólapozást. Az ehhez szükséges anyagokat a felek biztosították. A felperes villanyszerelő szakképesítéssel rendelkező testvére végezte a villanyszerelési munkákat és biztosította a szükséges anyagokat.

2003-2004.évben a felperes örökségéből került sor a lakás és a garázs előtti terület térkövezésére, a padlástéri ablak cseréjére, a terasz járólapozására, valamint a bejárati és garázskapu vásárlására. A felperes örökségéből bejárati ajtót vásárolt, a nappaliban tapétázott, parkettázott, állmennyezetet helyezett el, fürdőszobai csaptelepeket cserélt. 2008.évben a felek házastársi közös vagyonából 9 ablak, 3 erkélyajtó és a bejárati ajtó cseréjére került sor, valamint megtörtént az épület szigetelése. 2010-ben az alperes saját költségén felújította a tetőt.

A peres felek házasságát a Tapolcai Városi Bíróság 5.P.20.129/2010/3.sorszámú - 2010.április 27.napján jogerőre emelkedett - ítéletével felbontotta. Ezen ítélet indokolása szerint a felek házassága 2003.körüli időpontban romlott meg, az életközösségük 2003.évben szakadt meg.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az életközösség megszakadását 2008.november hónapban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása szerint a Csjt.27.§./1/ bekezdése alapján a házastársi vagyontársaság létrejöttének és fennállásának két konjunktív feltétele a házasságkötés és a házassági életközösség létrejötte, valamint fennállása. A házassági életközösség tartalmi elemei az ítélkezési gyakorlat szerint a közös lakás, a közös háztartás, a közös gazdálkodás, valamint a bensőséges személyes viszony, az együvé tartozás megnyilvánulása. Az együttesen értékelendő gazdasági, családi, érzelmi és akaratilag tényezők egyikének vagy másikának hiánya még nem feltétlenül mutatja az életközösség hiányát, különösen akkor, ha ez objektív okra vezethető vissza.

Megítélése szerint az életközösség megszakadásának a bontóperbeli megállapítása nem ítélt dolog, ennek időpontja a vagyoni jogi perben vitássá tehető, és lehetőség van az életközösség megszűnése eltérő időpontjának bizonyítására.

Rögzítette, hogy a bontóperben a felek a házassági életközösség megszakadásának időpontjára kifejezett nyilatkozatot nem tettek. Személyes előadásuk a házasság megromlásának időpontjára, okaira irányult.

A felperes a bontóperben sem a keresetlevélben, sem személyes meghallgatása során kifejezetten az életközösség megszakadására, annak kiinduló pontjára vonatkozó

nyilatkozatot nem tett. A házasság 2003-ban történő megromlásáról, a közös hálósobából való kiköltözésről és arról tett előadást, hogy az alpereshez 2008-ban 5-6 éve semmi köze nem volt. Ezen utóbbi állítása ellentétes a vagyoni jogi perbeli tényállításával.

Az alperes bontóperi nyilatkozata is ellentétes a jelen perbeli állításával, mivel az azt támasztja alá, hogy 2008.évig a felek kapcsolata fennmaradt. Jelen perbeli személyes nyilatkozatából kitűnik, amikor 2008. augusztus 12. napján azzal szembesült, hogy a felperesnek más férfival van kapcsolata az rosszul érintette. Állította, emiatt a felek között konfliktus volt, vitatkoztak, veszekedtek. Bírói kérdésre pedig úgy nyilatkozott, hogy „hátha a kapcsolat visszaállt volna. Ekkor még szerettem volna helyreállítani a kapcsolatot a feleségemmel, de már nem próbálkoztam, ezzel nekem vége volt”.

Az alperes nagyobb részt nem vitatta, hogy 2003. és 2008. év között gyermekeikkel és unokáikkal együtt jártak el kirándulni, nyaralni rokonlátogatóba. A kívül világ felé a felek 2008-ig együvé tartozásukat nyíltan felvállalták, harmadik személyek abban változást nem tapasztaltak.

A meghallgatott tanúk vallomása alapján megállapította, hogy az életközösség tartama alatt oly módon gazdálkodtak, hogy a felperes munkabéréből fedezték a mindennapi megélhetés költségeit, az alperes számlájáról pedig fizették a közös lakás fenntartásának kiadásait. A rezsifizetésben 2004-ben változás következett be, de ez nem a felek konfliktusára, hanem a fiúk "A" nevű barátnője és "V" közötti nézeteltérésre volt visszavezethető. Emiatt a család tagjai úgy döntöttek, hogy a rezsit egyenlő arányban adják össze.

Tényként állapította meg, hogy az alperes a Volvo gépjármű vételére a felperest bevonta, a vételt megelőzően az autót a felperes is megtekintette, az eladóval áralkut is folytatott. Az alperes nyugdíjazásáig műszakbeosztások függvényében gyakran jártak együtt dolgozni, ezt követően pedig az alperes alkalmanként a felperes elé ment és őt hazavitte.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagában a külön hálósoba az életközösség megszakadását nem bizonyítja, ezért a fenti eljárási adatokat együttesen értékelve úgy foglalt állást, hogy az életközösség a peres felek között 2008. novemberéig fennállt. Így a vagyonszerűség II/20. tétele szám alatti Volvo 1.6 típusú gépkocsi a felek közös szerzeménye, az ingatlanban 2008. évben végzett felújítás 1.215.645 forint összköltsége házastársi közös vagyont képez.

Megállapította, hogy a vagyonszerűség III/1-4. tételei alatt megjelölt pénzügyi számlákon összesen 1.706.930 forint összegű megtakarítás volt, melyet 109.428 forint összegű tartozás terhel.

Az "B" Önkéntes és Magánnyugdíj Pénztárnál a felperes megtakarítását 911.285 forintban, míg az alperesi megtakarítást 1.192.480 forintban állapította meg az életközösség megszakadásának időpontjában.

A per tárgyát képező ingatlan forgalmi értéke vonatkozásában elfogadta "C" igazságügyi műszaki és ingatlanforgalmi szakértői szakvéleményét, amelyet a peres felek sem vitattak. Az ingatlan ítélethozatalkori forgalmi értékét ezen szakvélemény alapján beköltözhető állapotban 16.052.000 forintban határozta meg. A szakvélemény alapján megállapította, hogy a felperes családja által az építkezés során 1985-ben elvégzett kőműves és villanyszerelési munka értéke a jelenlegi forgalmi értékben összesen 1.612.612 forint, míg a felperes örökségéből végzett beruházás forgalmi értékre gyakorolt hatása 601.630 forintot tesz ki. A 2008-ban elvégzett munkák a jelenlegi forgalmi értékben 1.039.756 forinttal, míg az alperes által 2010-ben elvégzett munka a jelenlegi forgalmi értéken belül 275.772 forinttal növelte az ingatlan értékét.

Az 1985-ben a felperes családja által elvégzett munka a felperes különvagyonának minősül és ez az ingatlan forgalmi értékének 13,8 %-a, míg az alperesi ráfordításból végzett értéknövekedést 1,7 %-át teszi ki.

Az ingatlan értékéből 13.561.986 forint értéknek megfelelő tulajdoni hányadban kifejezve 18/20 a felek közös tulajdonát 2/20 a felperes különvagyonát képezi.

Egyben a közös tulajdont képező ingatlan vonatkozásában a Csjt.31.§./5/ bekezdése a Ptk.148.§./3/ bekezdése és az 1/2008/V.19./PK.véleményben foglaltakra figyelemmel a közös tulajdont árverés útján szüntette meg, figyelemmel arra, hogy egyik fél sem tudja a másik tulajdoni hányadát magához váltani.

A legkisebb árverési vételárat a beszerzett szakértői szakvélemény alapján határozta meg és egyben rendelkezett arról, hogy a vételárat a felek között a tulajdoni hányadaik arányában kell megosztani.

Az alperest az ingatlanból való kiköltözésre kötelezte, mivel őt a felperessel szemben a lakáshasználatra feljogosító jogcím nem illeti meg.

A házastársi közös vagyont képező ingóságok körében megállapította, hogy az alperes tulajdonába összesen 1.134.000 forint összértékű ingóság kerül, valamint a II/5.tételszám alatti 100.000 forint értékű ingóság. Ez utóbbiból 33.000 forint, az egyéb ingóságokból 567.000 forint, tehát összesen 600.000 forint ellenérték jár a felperesnek az ingóságok megosztásából eredően.

A magánnyugdíj pénztári megtakarítások összegét az "B" 2012.február 13.napján kelt iratában foglalt összegben határozta meg. Így a magánnyugdíj pénztári megtakarítások és a pénzintézeti betétek együttes összegét 3.701.245 forintban állapította meg, melyből az életközösség megszűnésekor felperesnél 905.190 forint, az alperesnél 2.796.055 forint érték volt. Így a felperest 945.432 forint értékkiegyenlítés illeti meg.

Az alperes 60 hónapon keresztül 340 forint összegben fizette a munkáltatói kölcsönt és 34.000 forint végtörlesztést eszközölt, így összesen ezen a jogcímen 54.400 forintot teljesített, melynek fele része 27.200 forint a felperest terheli.

A felperes 6 hónapon keresztül havi 3.800 forint közös lakásbiztosítási díjat teljesített, összesen 22.800 forint összegben, melynek $\frac{1}{2}$ része 11.400 forint megtérítési igénye van az alperessel szemben.

Összegezve a fenti elszámolást az alperest a felperes felé 1.463.632 forint értékkiegyenlítés megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes és az alperes fellebbezést nyújtott be.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként, hogy az elsőfokú bíróság által részére megítélt 1.463.632 forint helyett az alperes 1.895.364 forintot legyen köteles megfizetni megváltási ár értékkiegyenlítés és kötelmi megtérítés jogcímen.

Egyben kérte az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását, az alperes kötelezését 606.393 forint ügyvédi munkadíj és 45.000 forint utazási költség megfizetésére.

Fellebbezésének indokolásául előadta, hogy az ítélet indokolásának 13.oldal 2.bekezdése azt tartalmazza, hogy az elsőfokú bíróság az adatszolgáltatások közül az "B" 2012.február 13.napján kelt iratát fogadta el ítéltetése alapjául.

Az "B" Nyugdíjpénztár 2012.február 13-án megküldött adatszolgáltatása után a felperes ismételten kérte a pénztár megkeresését, mivel vélelmezte, hogy a közölt adatok az alperes tekintetében nem megfelelőek.

Ezen felperesi vélelmet támasztja alá megítélése szerint a végelszámolással megszűnt "D" Önkéntes Nyugdíjpénztár végelszámolójának a törvényszékhez írt nyilatkozata, mely szerint az egyéni számlákon alperes nevében 2.055.950 forint, míg felperes nevében 911.285 forint volt a pénztár megszűnésekor és ezek kerültek az "B"-hez átutalásra.

A megkeresett "B" Önkéntes Magánnyugdíj Pénztár 2012.március 7-én csatolt levelében ismét téves adatokat közölt, ezért ismételt megkeresést indítványoztak a pénztár felé.

A törvényszék megkeresésére 2012.április 23.napján a pénztár válaszlevele azt tartalmazza, hogy az előző leveleik eltérő információkat tartalmaztak alperes neve téves beazonosítása miatt. A pénztár 2012.április 23.napján kelt levelének mellékletében peres felek e számlán lévő megtakarításai megegyeztek a megszűnt "D" Önkéntes Nyugdíjpénztár 2008.november 30-i állapot szerint közölt adatokkal.

Így a felperesnek az életközösség megszűnésekor 911.285 forint, az alperesnek pedig 2.055.950 forint volt a számláján. Hangsúlyozta, hogy ugyanez az összeg szerepelt a felperes 2013.április 18-án kelt előkészítő iratában is.

Így a különbözetként mutatkozó 863.465 forint fele összegének tehát további 431.232 forint magánnyugdíj pénztári megtakarításának felperes részére való megfizetését kérte.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását kérte.

Elsődleges fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét akként kérte megváltoztatni, hogy a **"Település"1**hrsz.-ú ingatlan tekintetében a felperes 2/20 különvagyoni megállapítására vonatkozó keresetét az ítélet tábla utasítsa el. Kötelezze a felperest a közös ingatlan tekintetében 15 napon belül 356.567 forint megfizetésére az alperesi többlet ráfordítás megfizetésére.

Az ingóvagyon tekintetében az ítéletet akként változtassa meg, hogy az alperes marasztalását 1.077.834 forintra szállítsa le.

Elsődleges fellebbezésének indokolásául előadta, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból helytelen következtetésre jutott, amikor az életközösség megszakadásának és ezen belül a gazdasági életközösség megszakadásának időpontját 2010.évre állapította meg.

Hangsúlyozta, hogy az életközösség teljes körűen közte és a felperes között 2003.év novemberében megszakadt. Ezt a tényt rögzítette a Tapolcai Városi Bíróság 5.P.20.129/2010/3.sorszámú - 2010.április 27. napján jogerőre emelkedett - ítélete is. Kérte e körben figyelembe venni a 2012.január 30.napján kelt előkészítő iratában részletesen kifejtett álláspontját.

Hangsúlyozta, megalapozatlan az ítélet a felperesi különvagyon megállapítása és az 1/20 tulajdonjog megállapítása körében. Ezzel szemben indokolt a részére történő megtérítési igény, mert a saját megtakarításából végeztette a közös ingatlanon az értéknövelő beruházást.

Az ingóvagyon körében helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Volvo 1,6 típusú gépkocsi a közös vagyon részét képezi. Megalapozatlan az a megállapítás is, hogy a **"B"** Önkéntes Magánnyugdíj Pénztári megtakarítás alapjául a 2010-es állapotot és nem a 2003.novemberi állapotot kell figyelembe venni a bíróságnak. Vállalta, hogy a közös számlán lévő megtakarítás fele részét, valamint a pénztári megtakarítás különbözetét megtéríti a felperesnek.

Az ítélet tábla a Pp.253.§./3/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesi és az alperesi fellebbezési kérelmek, illetve ellenkérelmek korlátai között bírálta el és a felperesi

fellebbezést alaptalannak, míg az alperesi fellebbezést kis mértékben az alábbiak szerint megalapozottnak ítélve.

Az ítéltábla a fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes és az alperes között a házastársi életközösség 2003.év novemberében, avagy az elsőfokú ítéletben megállapított 2008.év novemberében szakadt meg.

Ennek azért van döntő jelentősége, mivel az elsőfokú bíróság által is meghivatkozott Csjt.31.§./2/ bekezdése értelmében a házassági életközösség megszűnésekor a vagyonközösség véget ér és bármelyik házastárs követelheti a közös vagyon megosztását.

A házassági életközösség fogalmát ugyanakkor a Csjt. nem határozza meg, a kifejezés csupán arra utal, hogy a házastársak közösségben élnek együtt. A jogirodalom és az ítélkezési gyakorlat álláspontja megegyezik abban, hogy a házassági életközösség lélektani, erkölcsi és vagyoni összetevőkből áll, annak rendszerinti tartalmi elemei: a közös háztartás (együtt lakás) a közös gazdálkodás és a bensőséges személyes viszony (érzelmi, lelki közösség, szellemi, kulturális kapcsolat, rendszeres nemi élet) a házastársak között. A közös lakás a felek tényleges együtt lakását, életvitelszerű közös életét jelenti. A közös gazdálkodás a házastársak által együttesen kitűzött célok érdekében való közös vagyoni együttműködés.

A belső személyes viszony elemei külső tényezőkből nehezebben ítélhetők meg, azokra rendszerint csak következtetni lehet.

A házassági életközösség tartalmának, tehát külső és belső megnyilvánulási elemei vannak. A bírói gyakorlat azonban az életközösség létrejöttének és fennállásának megállapításához az említett elemek együttes fennállását nem követeli meg, elismeri azt, hogy azok közül egyik vagy másik hiányozhat, illetőleg az általánostól eltérően jelentkezhetsz. Jelentőséget tulajdonít viszont az ítélkezési gyakorlat a házassági életközösség létesítése, fenntartása és megszakítása szempontjából az olyan tudati és akarati mozzanatoknak, mint a házastársi összetartozás „együvé tartozás” érzése, szolidaritás és a házastársi kapcsolat fenntartására, vagy annak megszakítására, felszámolására irányuló szándék.

Az ítélkezési gyakorlat szerint az érzelmi elhidegülés, vagy a nemi kapcsolat hiánya nem befolyásolja az életközösség változatlan fennállását akkor, ha a házastársak között a közös háztartás és a gazdasági együttműködés - gyermekeik érdekében, vagy más okból - fennmarad. (BH.1976/450.)

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában helyesen hivatkozott azon bírói gyakorlatra, amely szerint az életközösség időtartamának a bontóperbeli megállapítása nem minősül

ítélt dolognak. A vagyoni jogi perben ezen bontóperi megállapítás vitássá tehető. Ennek eltérő időpontját azonban a Pp.164.§./1/ bekezdése értelmében az a fél köteles bizonyítani, aki erre hivatkozik.

Jelen perben tehát a felperest terhelte annak igazolása, hogy közte és az alperes között a házassági életközösség véglegesen, mindenre kiterjedően 2008. novemberében szakadt meg. Az elsőfokú bíróság e körben a Pp.3.§./3/ bekezdésén alapuló tájékoztatási kötelezettségének a 3.sorszámú jegyzőkönyv 5. oldalán eleget tett.

Az ítélet tábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás adatait, a kihallgatott "V", "E" és "F" tanúk vallomását és a peres felek személyes nyilatkozatát az egyéb eljárási adatokat a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozottan állapította meg, hogy a felek életközössége véglegesen 2008. novemberében szakadt meg.

Ezen megállapítást igazolja az a tény is, hogy a peres felek 2003. évtől 2008. év között gyermekeikkel, unokáikkal együtt jártak kirándulni, nyaralni és rokonlátogatóba, tehát együvé tartozásukat nyíltan felvállalták.

A belső gazdálkodásuk is úgy történt az életközösség teljes tartama alatt, hogy a felperes munkabéréből fedezték a mindennapi megélhetés költségeit, míg az alperes számlájáról fizették a közös lakás fenntartásával kapcsolatos kiadásokat. Ebben változás csak 2004. évben következett be, amikor fiúk "A" nevű barátnője és "V" között nézeteltérés támadt a költségviselés körében. Ezen okból eredően döntöttek a család tagjai úgy, hogy a rezsit egyenlő arányban adják össze.

Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Volvo gépjármű vételére az alperes a felperest is bevonta, vele közösen megtekintették a gépjárművet és kérésére a felperes az eladóval áralkut is folytatott.

Az a tény, hogy a felek 2003. évben külön hálósobába költöztek, önmagában a fentiek értelmében nem jelenti a házassági életközösség végleges megszakadását. Erre csak 2008. novemberében került sor.

Így az ítélet tábla a fentebb részletesen kifejtett indokok alapján nem látott arra jogi lehetőséget, hogy az életközösség megszakadásának időpontját az alperes által megjelölt 2003. év novemberében állapítsa meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hivatkozott arra, hogy a házastársi közös vagyon vonatkozásában töretlenül érvényesül a Csjt.27.§./1/ bekezdésén alapuló közös vagyon vélelme. Ezen törvényi vélelemmel szemben a Csjt.28.§./1/ bekezdés a-b/pontján alapuló különvagyon bizonyítása azt a felet terheli, aki erre hivatkozik.

A perben a felperes és az alperes is a perbeli ingatlan vonatkozásában különvagyon szerzésre hivatkozott, ezért a különvagyon összegének és felhasználásának kétséget kizáró bizonyítása a Pp.164.§./1/ bekezdése alapján - az általuk állított különvagyon vonatkozásában - mind a felperest, mind pedig az alperest terhelte.

A "**Település**"1 ...szám alatti ingatlannal kapcsolatban az elsőfokú bíróság az ítéletábra álláspontja szerint helyesen állapította meg, hogy a felperes közeli hozzátartozói által az ingatlan 1985.évben történő építése során végzett kőműves és villanyszerelési munka, illetve a felperes örökségéből elvégzett beruházás a felperes különvagyont képezi.

Azt is megalapozottan állapította meg az eljárás adatai alapján, hogy a peres felek 2008.évben 9 db ablakot, 3 erkélyajtót és bejárati ajtót cseréltek, valamint megtörtént a külső szigetelés is. Az ezzel kapcsolatos forgalmi értéknövekedést a szakértő 1.039.756 forintba tette, amely közös vagyonnak minősül, hiszen a munkák elvégzésekor a peres felek még együtt éltek.

A 2010.évben az alperes által saját költségen végzett tetőfelújítás az alperes különvagyont képezi 275.772 forint értékben.

Így az ingatlannal kapcsolatos elszámolás a következő:

Ingotlan jelenlegi forgalmi értéke:	16.052.000 forint
Felperesi és alperesi különvagyont együttes összege:	<u>1.888.384 forint</u>
Ingotlan tiszta értéke:	14.163.616 forint.

Így az ingatlanból a peres felek közös vagyona 88/100 (14.163.616 forint/16.052.000 forint).

A felperesnek és az alperesnek közös vagyon jogcímén fejenként: 44/100 - 44/100 tulajdoni hányad jár.

A felperes különvagyonának összege az ingatlan jelenlegi forgalmi értékéhez viszonyítva: 10/100, míg az alperes különvagyonának összege 2/100 tulajdoni hányad.

Ezért a felperesnek közös vagyon és különvagyont jogcímén mindösszesen: 54/100 az alperesnek 46/100 tulajdoni hányad jár.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk.148.§./1/ bekezdésében meghatározott természetbeni megosztásra a perbeli ingatlan vonatkozásában jogi lehetőség nincs, ezért ez a megosztási mód nem alkalmazható. Ugyanakkor a törvény szóhasználatából kitűnően a megosztás módjainak törvényi rangsora van. A sorrendiség szem előtt tartásával azonban a bíróságnak szabad mérlegelési köre van abban, hogy az adott esetben a legmegfelelőbb módot alkalmazza. A mérlegelés és döntési jogkör annyiban korlátozott, hogy a bíróság azt a módot nem választhatja, amely ellen valamennyi tulajdonostárs tiltakozik (Ptk.148.§./4/ bekezdés).

Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy közös tulajdon megszüntetésénél olyan megoldásra kell törekedni, amely az érdekegyensúly szempontját leginkább szolgálja (BH.1996/359.).

Az elsőfokú bíróság az általa meghivatkozott Ptk.148.§./3/ bekezdése értelmében helyesen alkalmazta a közös tulajdon árverés útján történő megszüntetésének módját.

E vonatkozásban az 1/2008/V.19./PK.vélemény II.pontja kimondja, az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése esetén az abban lakó volt tulajdonostársat a bíróság kiköltözésre kötelezi.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság jogszerűen kötelezte az alperest sikeres árverési értékesítés esetén az ingatlanból történő kiköltözésre, de ezen rendelkezése nem végrehajtható. Ezért az ítéletábra ezt pontosította a rendelkező részben foglaltak szerint.

A fentebb már meghivatkozott PK.vélemény V.pontja kimondja, a közös tulajdon tárgyának a tulajdonostárs tulajdonába adása esetén a megfelelő ellenértéket, az árverés útján való értékesítésnél pedig a legkisebb vételárat a bíróságnak az ítéletében kell megállapítania, és azt is, hogy ez a vételár hogyan oszlik meg a tulajdonostársak között (PK.vélemény indokolás V.pont).

A fenti előírásnak az elsőfokú ítélet maradéktalanul nem felelt meg, ezért az ítéletábra kimondta, hogy a 16.052.000 forint összegű legkisebb árverési vételárból árverés esetén a felperest 8.668.100 forint, míg az alperest 7.383.900 forint illeti meg tulajdoni hányadaik alapján. Egyben rögzítette azt is, ha az árverés során a legkisebb vételárnál magasabb árat sikerül elérni, úgy a többletet 54/100 - 46/100 arányban kell a peres felek között felosztani.

Az ítéletábra nem osztotta a felperes fellebbezési érverését az "B" Önkéntes Magánnyugdíj Pénztárnál lévő összegek vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság adataiból tényként állapítható meg, hogy a bíróság megkeresésére az "B" Önkéntes Magánnyugdíj Pénztár 2012.február 13.napján kelt (P.20.971/2011/19.) iratában közölte, hogy a felperes 2008.december 1-től tagja az "B" Önkéntes Magánnyugdíj Pénztárnak és átlépőként 911.285 forint áthozott vagyonnal, míg az alperes szintén ugyanezen időponttól kezdődően tagja az önkéntes nyugdíjpénztárnak 1.192.458 forint áthozott vagyonnal. Az alperes azonban a nyugdíjpénztári tagságát 2010.április 21.napján megszüntette.

A peradatokból megállapítható, hogy ezt követően a nyugdíjpénztár 2012.február 21. napján kelt "G" által aláírt iratban azt közölte a bírósággal (P.20.971/2011/20.) hogy a felperesnek 911.285 forint vagyona, míg az alperesnek 2.055.950 forint vagyona van, de konkrét időpontot nem jelölt meg az egyéni számlák vonatkozásában.

A felperes az ebben közölt adatokat a 21.sorszámú iratában vitatta, és ismételten kérte a nyugdíjpénztár megkeresését.

Az "B" Nyugdíjpénztár 22.sorszám alatt benyújtott iratában ismételten eltérő adatokat közölt, de az tényként állapítható meg, hogy alperes születési időpontját 1977.július 16.napjában határozta meg, tehát egyértelmű, hogy ez az adat nem az alperesre vonatkozott.

A nyugdíjpénztár a 25.sorszámú iratában közölte a bírósággal, hogy az alperes pénztártagságára vonatkozóan téves beazonosítás miatt nem megfelelő információt közöltek a bírósággal. Ugyanakkor a nyugdíjpénztár által küldött egyéni számlakivonat 2009.december 31.napjára vonatkozóan tartalmazta azt, hogy az alperes megtakarítása 2.288.660 forint.

Az ítéletábra az előzőekben már részletesen kifejtett jogi álláspontjában az életközösség megszakadásának időpontját az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal egyezően 2008.novemberében állapította meg. Ezt figyelembe véve az "B" Önkéntes Nyugdíjpénztárban elhelyezett pénzösszegeket is ezen időpontban kell vizsgálni, hogy a felperes és az I.r. alperes milyen megtakarítással rendelkezett.

Az ítéletábra - az elsőfokú bíróság álláspontjával egyezően - az "B" Nyugdíjpénztár 2012.február 13.napján kelt (P.20.971/2011/19.) iratában megjelölt összegeket fogadta el ítélezése alapjául, mivel ezen iratból a peres felek személye, illetve a 2008. december 1.napján lévő számlaösszeg is egyértelműen beazonosítható. Ezen irat szerint a felperesnek 911.285 forint, míg az alperesnek 1.192.458 forint megtakarítása volt az életközösség megszakadásakor.

Az ítéletábra álláspontja szerint a 2012.február 21.napján kelt (P.20.971/2011/20. számú irat) iratban foglaltak nem fogadhatók el, hiszen pecsét a beadványon nem szerepel, ezen túlmenően a peres felek személyi adatait sem tartalmazza, illetve nincs utalás arra, hogy az összegszerűség pontosan milyen időpontra vonatkozik, a 2012.április 23.napján kelt tájékoztatás (P.20.971/2011/25.szám alatti irat) pedig 2009.évi adatokat tartalmaz.

Emellett a már meghivatkozott P.20.971/2011/21.számú beadványában maga a felperes is kifogásolta a 20.sorszám alatti tájékoztatást, a fellebbezésében mégis ezen irat szerinti összegek alapján kéri az elszámolást.

Nem alapos az alperes fellebbezése a felperesi különvagyon mellőzésére, illetve az ő vonatkozásában 356.567 forint közös ingatlanra fordított beruházás elszámolására, valamint a Volvo gépjármű különvagyoni jellegének megállapítására vonatkozóan.

A fentebb már meghivatkozottak értelmében a Csjt.27.§./1/ bekezdésén alapuló közös vagyon vélelmével szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az ingatlanra vonatkozóan az életközösség megszakadását követően olyan beruházást eszközölt, amelynek megtérítésére különvagyon jogcímén igényt tarthat.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az alperes az elsőfokú bíróság által is elszámolt tetőjavításon túlmenően (275.772 forint) további különvagyonot igazolni nem tudott, hiszen az életközösség megszakadásának időpontja 2008.év novembere volt, így a perbeli ingatlanon 2008.évben eddig végzett 9 ablak, 3 erkélyajtó és bejárati ajtó cseréje, valamint az épület szigetelése közös vagyoni ráfordításból történt.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett 275.772 forint tetőfelújítási különvagyonot az alperest megillető különvagyoni tulajdoni hányad vonatkozásában elszámolta, így ezen beruházás pénzbeni megtérítésére az alperes nem tarthat igényt, mint ahogyan a felperes sem a különvagyoni beruházásának pénzbeni megtérítésére, melynek helyesen az őt megillető összege tulajdoni hányadban ugyancsak elszámolásra került.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Volvo X.40-es 1.6 típusú gépjárművet a peres felek a házassági életközösség ideje alatt vásárolták, ezen gépjármű a felperes különvagyónaként nem vehető figyelembe. A különvagyon vonatkozásában a bizonyítási teher a Pp.164.§./1/ bekezdése értelmében az alperesen nyugodott, ezen tétel vonatkozásában azonban az előadását hitelt érdemlően bizonyítani nem tudta.

Az ingóságokkal kapcsolatos elszámolás:

Az elsőfokú bíróság ítélete értelmében - amely vonatkozásában egyik peres fél sem nyújtott be fellebbezést - az ingóságokból értékkülönbözet címén a felperesnek összesen 600.000 forint jár.

A pénzügyintézeteknél elhelyezett készpénz és az önkéntes nyugdíjpénztári összegek elszámolása:

1./ pénzügyintézeti betétek nettó összege (vagyonmérleg III/1-4.tételei)	1.597.502 forint
2./ "B" Önkéntes Nyugdíjpénztári felperesi megtakarítás	+ 911.285 forint
Alperes megtakarítása	+ <u>1.192.480 forint</u>
	3.701.267 forint

Jutó: (kerekítve)

1.850.600 forint.

A pénzekből felperesnél van:	103.333 forint (vagyonmérleg III/1.tétel)
	<u>+ 911.285 forint</u> (vagyonmérleg III/5.tétel)
	1.014.618 forint
Közös adósság ½ része	<u>- 52.714 forint</u>
Kerekítve:	961.200 forint.

Alperesnél van:

"H" Banknál lévő megtakarítás:	30.124 forint (vagyonmérleg III/2.tétel)
"I" Banknál lévő megtakarítás:	1.573.473 forint (vagyonmérleg III/3.tétel)
"B" Önkéntes Magánnyugdíj Pénztár alperesi megtakarítás	<u>+ 1.192.480 forint</u> (vagyonmérleg III/6.tétel)
összesen:	2.796.005 forint
közös tartozás ½ része	<u>- 52.714 forint</u>
kerekítve	2.743.300 forint.

A felperes 6 hónapon keresztül havi 3.800 forint közös lakásbiztosítási díjat fizetett, összesen 22.800 forintot. Ennek ½ részére van megtérítési igénye, amely 11.400 forint.

Az alperes 60 hónapon keresztül havi 340 forint, összesen 20.400 forint munkáltatói kölcsönt fizetett, illetve végtörlesztés címén 34.000 forintot, mindösszesen 54.400 forintot teljesített. Ennek ½ része, azaz 27.200 forint a felperest terheli.

A fentieket figyelembe véve az ingóságokkal kapcsolatban a peres felek közötti elszámolás a következő:

1./ az ingóságokból jár a felperesnek összesen:	600.000 forint
2./ a pénzügyintézeteknél és a nyugdíjpénztárnál lévő pénzösszegekből felperesnek jár:	<u>+ 889.400 forint</u>
(mivel 961.200 forint az ő birtokában van)	
Összesen	1.489.400 forint
a felperes tartozása az alperes felé	
a munkáltatói kölcsönből és a biztosítási díjat elszámolva	<u>- 25.800 forint</u>
	1.463.600 forint
	(kerekített összeg)

Az ítéletábra nem osztotta a felperesnek az elsőfokú perkötség megállapítására vonatkozó fellebbezési érvelését. E vonatkozásban a már hivatkozott 1/2008/V.19./ PK.vélemény VIII/g.pontja kimondja, hogy a közös tulajdon megszüntetése iránti perekben a perkötség viselésének általános szabálya az, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét. Az ettől való eltérés csak akkor indokolt, ha arra a felek magatartása okot ad.

Az ítéletábra megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a fentebb hivatkozott állásfoglalásban foglaltakat, hiszen a közös tulajdon megszüntetése mindegyik tulajdonostárs, de leginkább a pert megindító fél érdekét szolgálja. Olyan magatartást a perben az alperes nem tanúsított, amely alapot adna az ettől való eltérésre.

Mindezen indokok alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a fentebb részletezett indokok alapján a Pp.253.§./2/ bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

Az ítéletábra a Pp.81.§./1/ bekezdése értelmében kötelezte a túlnyomó részt pervesztes alperest a felperes másodfokú részperkötségének a megfizetésére.

A peres eljárásban a felperes teljes személyes költségmentességben részesült, így a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp.81.§./1/ bekezdése és a 6/1986/VI.26./IM rendelet 13.§./1/ bekezdése és 14.§-a értelmében az állam viseli. Az alperes a fellebbezési eljárási illetéket leróta, azt a Pp.81.§./1/ bekezdése alapján ő viseli.

ő, 2015.évi január hó 8.napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Szalay Róbert sk.
bíró